

(Pàgines 4 i 5)

Ricard Giramé:
“La qualitat ha de ser a tot arreu, no només d’una àrea concreta”

(Pàgines 6 i 7)

Uns 500 periodistes s’han format a la UVic-UCC en dues dècades d’estudis de Comunicació

(Pàgina 10)

Els coneixements, el tracte proper, tres experiències d’antics alumnes

(Pàgina 11)

Els quatre capítols de ‘Lisa’, la websèrie de la UVic, ja es poden veure en línia

(Pàgina 12)

CAFE, els 20 anys del grau de formació esportiva

(Pàgines 2 i 3)

Tota la UVic, un lloc per fer feina

Les tecnologies i els nous mètodes docents canvien la fesomia de la Universitat, on ara es treballa des d’aules, laboratoris o ‘coworkings’

ALBERT LLIMÓS

Treballar a l’ombra de la pèrgola al pati del campus de Miramargues, com fan aquests estudiants, és possible. Com també fer-ho des dels ‘coworkings’ amb sofàs i taules que poblen els passadissos i espais comuns. Els canvis tecnològics i docents

han renovat l’aspecte *clàssic* de la UVic. Que les classes magistrals no siguin ara les úniques possibles també ha obligat a repensar el funcionament de les aules i els laboratoris. Cada racó del campus pot ser un lloc de feina.

(Pàgines 8 i 9)

Refugiats ucraïnesos, fent investigació

El CT BETA coordina el projecte
#ScienceForUkraine a escala estatal

El projecte #ScienceForUkraine ha permès a centenars d’investigadors d’Ucraïna continuar amb la seva feina de recerca més enllà de la situació que viu el seu país. El Centre Tecnològic BETA de la UVic no només ha acollit investigadors a qui

ha fet un contracte de treball com un membre més del seu equip, sinó que des d’aquí es coordina el projecte a escala estatal. Des del centre BETA expliquen tot el que els ha aportat acollir aquests investigadors que viuen moments complicats per la guerra.

Manuel Szapiro, director de la Representació de la Comissió Europea a Barcelona, a la UVic en el marc del projecte d’Ucraïna

Els espais de la UVic-UCC han anat canviant al mateix temps que ho fan les maneres d'ensenyar i aprendre. Les classes magistrals desapareixen, s'incorporen les tecnologies i qualsevol lloc esdevé un espai de treball. No són canvis estètics, són de mètode.

Quan tot el campus esdevé una aula

Els espais de la UVic canvien seguint les necessitats pedagògiques

Vic

Jordi Vilarrodà

Si algú no ha estat a la UVic des de fa cinc anys o més i ara hi torna, veurà que el paisatge ha canviat. On hi havia només passadissos hi ha petits sofàs i taules, les aules poden canviar d'aspecte en pocs minuts, i cada vegada n'hi ha més que s'assemblen al lloc real on treballaran els que ara són estudiants. Des de l'habitació d'un hospital fins a l'aula d'una escola, passant per un taller de cotxes. L'espai físic s'adapta a noves demandes i necessitats, a una manera diferent d'ensenyar i aprendre. I no és improvisació, és un pla que té nom: Metodologia i Espais.

"Tot el campus és un espai de treball", explica Arnau Bardolet, el director de l'Àrea d'Infraestructures i Serveis Generals de la UVic. Les dinàmiques de treball dels estudiants, dels professors i fins i tot del personal d'administració i serveis han canviat. "Potser per a una feina necessitaràs el teu espai de treball, el teu ordinador, però potser per fer una reunió de recerca o un treball en grup aquella taula no et serveix i necessites estar tancat." I si la reunió és més distesa, no cal estar tancat... fins i tot si fa sol i la temperatura és agradable com ara es pot sortir als jardins o els patis del campus. En resum,

"ha d'haver-hi un ventall molt ampli de llocs de treball oberts a tothom, i que sigui l'usuari el qui decideix quin se li adapta més".

Per posar-hi ordre i sistematitzar-ho, es van classificar quatre grans categories: aules, laboratoris, sales d'actes i *coworkings* i sales d'actes, als quals se n'hi afegiran alguns altres com els espais d'exposició. Els més visibles són els últims, els *coworkings*: en alguns hi ha sofàs, en altres tamborets, en altres taules de treball o rodones... Els *trenets*, sofàs on es pot trobar un petit grup o tre-

"Hi ha un ventall ampli de llocs i l'usuari decideix quin li va més bé"

ballar una sola persona, han poblat les facultats. A cada un d'ells hi ha "una capa de tecnologia", com diu Bardolet: s'han multiplicat els endolls i la connexió potent de wifi és omnipresent. Per això cada un d'aquests llocs ve a ser com una extensió de la biblioteca: amb els llibres digitals no cal anar-hi físicament per fer una consulta.

Les aules també entren en aquesta petita revolució. Si les classes magistrals amb el professor parlant i els estudiants prenent notes ja no són el paradigma, el

lloc on passa tot això tampoc pot ser igual. En una aula pot haver-hi explicació del professor en una hora i simulació pràctica o treball en grups a la següent: ha de ser possible *reconfigurar-la* en pocs minuts. El mobiliari té rodes, els espais es poden modular fent-los més grans o més petits amb la utilització de panells divisors...

L'Àrea d'Infraestructures elabora cada any un pla d'actuacions per a tota la Universitat, que recull totes les demandes de les facultats. Però hi ha una visió global: "Els espais són de la Universitat, no de les facultats." I tenen dos condicionants: l'espai dels campus és limitat, sobretot al de Miramar, i els recursos econòmics també. Un exemple de tot això pot ser l'Aula de Cinema, recentment estrenada per presentar-hi la docusèrie *Lisa* (més informació a la pàgina 11): era una necessitat de la Facultat d'Empresa i Comunicació, i es va crear adaptant la sala d'actes Mercè Torrents: tirant les cortines, es converteix en Aula de Cinema. I el rendiment és màxim: "Si fos a l'inrevés tindríem dos espais que funcionarien a mitges."

Que el professorat participi en els canvis és clau perquè se'ls facin seus. A vegades, són els que en proposen el disseny. L'Aula d'Educació Visual i Plàstica de la Facultat d'Educació, per

exemple, és el resultat d'un treball de final de màster d'Assumpta Cirera, professora de Didàctica de la Facultat d'Educació. Crear petites escenografies, penjar materials o modular la llum per fer lectures i crear ambients

diferents són possibilitats que tenen aquestes aules on es treballa com en una classe. I és que no tots els laboratoris són científics.

Segui quin sigui el canvi que hagi experimentat un espai de la UVic, hi ha uns

Aules 'híbrides', un model que es queda

Vic L'esclat de la pandèmia va posar en tensió tota l'estructura de la UVic, i va obligar a buscar solucions per a molts problemes. La tornada a les aules va ser progressiva i limitada, i aquí va néixer el model del que es coneixen com a *aules híbrides*. Són espais en què es pot fer classe a la vegada presencialment i en línia. Van tenir l'origen en unes circumstàncies excepcionals "però no el veiem com quelcom passatger fins que acabi de marxar la covid sinó que es consolidarà... amb pandèmia o sense", explica Arnau Bardolet. No és tan simple com sembla, perquè cal tot un equipament tècnic que serveixi per *integrar* els que són a l'aula i els que no: altaveus intel·ligents que calibren la veu, càmera per al professor i per als estudiants, pantalla perquè el professor vegi els que estan connectats en línia... I també una formació tècnica perquè el personal docent sàpiga com utilitzar-ho. Fins i tot hi ha un tractament de color diferenciat "perquè els que es connecten *vegín* que són a la UVic". Per ara n'hi ha una dotzena, d'aquestes aules, repartides entre els campus de Vic i el de Granollers.

Dels passadissos a les aules, un canvi al servei de la pedagogia

Vic El mobiliari delimita espais, un passadís es pot convertir en un lloc de trobada i de treball. Els *coworkings* (a dalt, a l'esquerra) són l'emblema del canvi. Uns són tancats, multiplicats a tots els racons de les facultats en diferents formats. Uns oberts, uns tenen sofàs i els altres cadires, i n'hi ha amb parets on es pot escriure. No és una empresa tecnològica de Silicon Valley, és la UVic i aquí també es treballa des de tot arreu. També des dels patis o els jardins. Un canvi de cultura, un canvi de pedagogia. El que cal a tot arreu és connectivitat, tecnologia. Un estudiant de Biotecnologia es pot connectar des de la Facultat de Salut, per què no? Però hi ha després els espais específics, que cada vegada ho són més: els laboratoris que reproduïxen situacions que es donen en l'experiència real que viuran com a professionals. L'altra cara de la moneda. La simulació d'una habitació d'hospital, la d'una aula d'educació infantil al laboratori Teresa Buscart (a l'esquerra totes dues) o la reproducció exacta de la ràdio a l'estudi Carles Capdevila (a dalt, a la dreta). No hi ha límits: una empresa moderna que combina electrònica i mecànica o un taller d'automoció. La Universitat reproduïx la realitat.

ALBERT LLIMÓS

críteris que valen per a tots: flexibilitat, tecnologia, sostenibilitat i benestar. “Són llocs que s’hi passen moltes hores, i cal estar-hi còmode.” Hi ha un fil conductor que unifica totes les imatges de tots els espais, i que incor-

pora detalls que van de la il·luminació a la vegetació perquè els usuaris se sentin *com a casa*. El programa Metodologia i Espais començà l'any 2017 i ara ja ha passat la seva acció transformadora gairebé per tots els

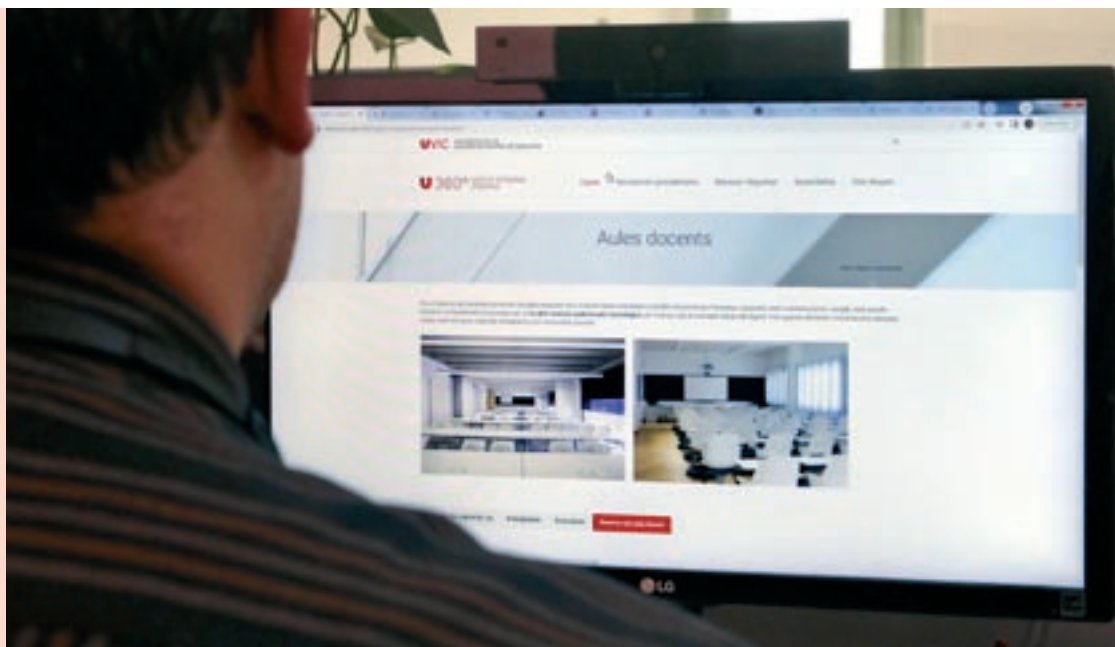
campus de la UVic, fins i tot s'està actuant en alguns dels primers. I allò que canvia més és la tecnologia: la darrera inversió destacada és en la Facultat de Ciències de la Salut, per fer *transversals* els laboratoris: des de qualsevol

aula es pot seguir el que s'hi està fent gràcies a les càmeres: “Tu pots estar fent una simulació al Laboratori del Gust, per exemple, i un grup classe ho podrà estar seguint des de qualsevol lloc.” En cada actuació que es va fent

s'apliquen també els criteris de sostenibilitat, des de la il·luminació fins a la generació d'energia –cada vegada hi ha més plaques solars a la UVic-UCC– o la generació de residus allà on aquests es produeixen.

U360°, l'eina per veure i gestionar espais

Vic Des de fa pocs dies està en funcionament U360°, el portal a través del qual es poden veure tots els espais de la UVic-UCC, inclosos també els campus de Manresa i Granollers, conèixer les seves característiques i fins i tot fer-ne la reserva si se'n vol fer ús. “Tenim usuaris, que també poden ser externs, que no en coneixen totes les possibilitats.” Cada lloc tindrà una fitxa amb la descripció, els equipaments, fotografies i vídeos que mostraran com poden canviar i també les mesures de seguretat i sostenibilitat. Una “plataforma comunicativa” que s'inclourà en la formació al professorat que es fa a principis de curs: “Tot és de tots, la gestió és comuna i es pot accedir a espais que no són només els de la mateixa facultat.” I un detall important, que és l'accés: a les dependències on hi hagi material sensible només hi podran entrar les persones autoritzades. En el marc dels canvis, els panys amb clau tradicional desapareixen: cada persona que treballa a la UVic-UCC té una targeta que, segons els *privilegis* que tingui, li dona accés a uns espais o altres.

ALBERT LLIMÓS

Entrevista a Ricard Giramé, director de l'Àrea de Qualitat de la UVic-UCC

“De docència i recerca en fa tothom, el que ens farà diferents és la qualitat”

Vic

Jordi Vilarrodà

Aquesta és una àrea poc visible, però tothom parla de qualitat. En una universitat que no pot competir en preus, la qualitat és allò que la diferencia?

Docència, recerca i transferència de coneixement en fan totes les universitats. Per tant, el producte l'hem de diferenciar d'alguna manera. I la diferència ha de ser el *com*, fer les coses de la millor manera possible. I per això hi ha aquesta Àrea de Qualitat, que posa les eines necessàries per assegurar que tot allò que també fan les altres universitats nosaltres ho puguem fer millor. Que els nostres estudiants quedin satisfets, i que puguem retornar a la societat professionals altament preparats.

Ho comparem amb el control de qualitat d'una fàbrica?

Més aviat amb el panell d'instruments d'un avió. És intern, només el veuen els que piloten, a la cabina. Però ajuda a assegurar que puguis fer el vol i que el facis de la millor manera possible. Perquè t'avisa quan perds alçada, quan et falta carburant o quan et falta per arribar al destí, gràcies a un full de ruta que prèviament li han entrat... i això seria el nostre Pla Estratègic. A l'Àrea de Qualitat som el panell, encenem els llums verds o vermells i el pilot sap si ha de corregir o no la posició.

No existia des de sempre, aquest departament de la Universitat. Des de quan pren forma?

Entesa com a tal, és a partir de l'any 2007, que n'agafo la direcció. Abans era l'Àrea de Planificació, Estudis i Valoració, i encara abans una oficina adjunta al rectorat per al Pla Estratègic. Sí que al començar a dedicar-me a aquest tema, al veure què explicaven les agències de qualitat de Catalunya i d'Espanya, vaig intuir que calia diversificar l'activitat i ser experts en determinats àmbits. Entendre d'avaluació, d'indicadors, de com es dona aquesta informació... I el que tenim era és també un fruit de l'aposta dels últims rectorats, que han entès que

la qualitat havia d'estar en tots els àmbits de la Universitat. I amb el temps, ens hem anat convertint en un referent.

Tant Catalunya com Espanya, vostè ho deia, tenen agències oficials per avaluar la qualitat universitària. L'àrea que vostè dirigeix és la que fa aquesta funció a nivell intern?

Els ens donen els marcs de treball, les normatives per oferir les titulacions amb un determinat nivell de qualitat. Això vol dir que es demana un tant per cent de professors que siguin doctors i estiguin acreditats, o que identifiquem clarament les sortides laborals dels estudiants.

Per entendre'ns, si el curs vinent comença el grau de Biomedicina, vostès han hagut de demostrar abans tot això?

Sí, al final no deixa de ser un *checkbox*: vostè compleix això, això i això... doncs endavant. Però li faré una precisió: no som una agència interna de la Universitat, som una àrea de treball...

“El programa UDocentia que hem creat avalua paràmetres de qualitat, no sols de quantitat”

però no va desencaminat. El corrent que s'està definint per a un futur no gaire llunyà és l'*acreditació institucional*.

I què vol dir?

Pretenen que les facultats d'una universitat funcionin autònomament i no depenguin d'aquestes agències externes per fer seguiment dels seus títols. D'aquí a cinc o deu anys, la Universitat tindrà una agència pròpia per controlar-ho.

Als professors universitaris ara se'ls exigeix que investiguin, a més de fer classes. I que es tradueixi en fets concrets, com les publicacions d'articles científics, o la participació en grups de recerca. Em sembla que

estan molt pressionats... vostès els ajuden?

Se'ls informa i se'ls acompanya en aquest procés, resolent els dubtes que puguin tenir. És una feina que ha anat molt a l'alça en els últims anys: som una universitat jove però el nostre professorat ja té una trajectòria de recerca important. Penso que l'exigència no ha fet més que augmentar, perquè com a investigador competeixes amb tot el món.

Però la qualitat es mesura només amb aquests paràmetres? Amb quants articles has publicat en revistes científiques de prestigi demostrant els resultats de la teva recerca?

Aquesta és la gran manca dels rànquings. Nosaltres vam encetar el curs passat un programa per avaluar la docència universitària, només la docència. Les universitats estem obligades a tenir-lo. Aquí ja hi havia unes bases que havia redactat Joan Solà, que va ser degà de Ciències Humanes i Trajectuació i malauradament va morir ara fa dos anys. Però no s'havien posat mai en pràctica. En plena pandèmia, amb el vicerector de Professorat, Albert Juncà, les vam recuperar i vam treballar-hi. D'aquí en va sortir un programa que hem anomenat UDocentia. Hem interactuat amb moltes altres universitats, amb professorat júnior i sènior nostre... i hem aconseguit un programa que, més enllà dels paràmetres quantitatius, faci aflorar els aspectes qualitius. Els que només es poden avaluar amb un bon comentari.

I quins són?

Per exemple, la diversitat metodològica, el clima a l'aula, la relació entre els professors o d'aquests amb el respectiu departament... tots aquests aspectes, en programes que hem vist d'altres universitats, no solen tenir-se en compte i es basen només en la part quantitativa, per anar ràpid. Crec que vam fer un bon programa d'avaluació docent.

Tota aquesta informació, d'on surt? De les enquestes de satisfacció dels estudiants, per exemple?

Les enquestes són una de les fonts d'informació que

alimenta el programa. És l'opinió més important, perquè és la dels que reben la docència. Ells han d'expressar si n'estan satisfets o no. Però hi hem afegit paràmetres innovadors... Apostem perquè dues persones entrin a l'aula i facin d'observadors.

Ja s'ho agafen bé, els professors? No se senten envaïts en el seu espai?

Són persones escollides per ells. Entren a l'aula, veuen la classe i nosaltres els recomanem que a l'acabar tinguin un diàleg, el professor que ha estat observat i l'observador. Sempre han de ser persones que coneguin la matèria, és clar, perquè busquem aportar valor. Si fos un arbitratge fet per nosaltres, per l'Àrea de Qualitat, no sé si podríem aportar-ne. Es tracta que es retroalimentin, l'observador i l'observat. També demanem que els professors s'autoavaluin, amb un informe que expressi com viuen la seva docència. I que els responsables acadèmics –directors de departament i coordinadors d'estudis– donin opinió en alguns aspectes de la docèn-

“Som el panell de control de l'avió: encenem llums verds o vermells i el pilot sap si cal corregir el rumb”

cia. I per últim, hem afegit un procediment d'avaluació per *parells cecs* que només fan en una universitat del País Basc.

Ens haurà d'aclarir què vol dir això dels parells cecs...

Tenim una bossa que n'hem dit d'*experts avaluadors*, amb una cinquantena de persones. N'assignem dos a cada professor que entra en el programa d'autoavaluació. Ells són els que fan un cop d'ull a tot: a les enquestes dels estudiants, als informes d'autoavaluació, als observadors a l'aula, al que diuen els responsables acadèmics... i en donen una conclusió general. Són *cecs* perquè un no sap qui és l'altre, i el

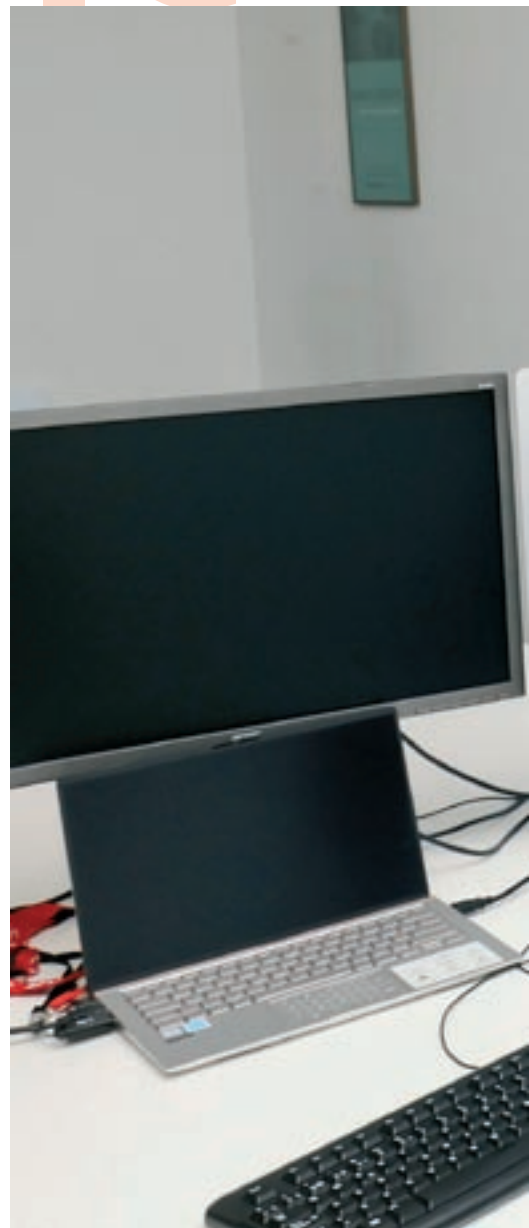
professor no sap qui l'està avaluant. Aquí està la gràcia. Ho hem pensat tot perquè no hi hagi mals entesos ni suspicàcies, i tinguem totes les garanties per a una bona avaluació qualitativa de la docència. Volem que el professor creixi, acompanyar-lo. És una mica llarg de dir, però més complicat d'aplicar perquè hi intervenen moltes persones.

La política de transparència és part de les tasques de la seva àrea.

Va ser una aposta clara del rectorat i també de la direcció general de la Fundació Universitaria Balmes (FUB). Té conseqüències positives a molts nivells. Igual que en el cas dels rànquings, la transparència també és un gran aparador: podem dir que no amaguem res. És un valor a l'hora de captar estudiants, projectes de recerca...

Què caracteritza els criteris de qualitat que aplica la UVic-UCC?

Hi ha dues maneres d'apreciar-ho. Per una banda, l'aposta interna per la transparència: si jugues aquesta carta i hi poses els recursos –que és el que hem fet– tens un bon portal de transparència. Està malament que ho digui jo, però intentes posar-te al capdamunt en la qualitat de la transparència. Per això, quan ens van traspasar aquesta cartera es va aplicar un criteri: tota la informació

Una visió panoràmica

Vic Des del seu despatx a la Torre dels Frares, Ricard Giramé veu una bona panoràmica de l'entorn de la Universitat. Des del càrrec que ocupa, també té una panoràmica de com funciona de cara endins i com es posiciona de cara enfora. Diplomant en Biblioteconomia i Documentació, llicenciat en Comunicació Audiovisual i màster en Comunicació Digital Interactiva, es va incorporar a la UVic el curs 2002-2003 com a professor en dues facultats, la que llavors era de Ciències Humanes, Traducció i Documentació i la de Comunicació i Empresa. Es va vincular l'any 2007 a l'àrea que en aquell moment s'anomenava de Planificació, Estudis i Valoració i poc després va passar a dirigir-la. Ha treballat amb quatre rectors diferents i sempre amb el mateix objectiu: no només assolir uns nivells de qualitat "sinó mantenir-los, que a vegades és el que més costa". En el mandat de Joan Masnou com a rector, i amb Pere Quer de vicerector, es va definir el Pla de Qualitat de la UVic-UCC que ara s'està aplicant. En el Pla Estratègic, *qualitat* és la paraula transversal, la que es repeteix en tots els àmbits i que Giramé vol que formi part de l'ADN de la Universitat. I posa èmfasi en els que l'acompanyen en aquesta tasca: "L'àrea funciona gràcies al meu equip, sense el qual no hauríem arribat a ser el que som, set persones que són referents al servei de tota la Universitat", afirma Giramé.

ALBERT LLIBROS

Sí als rànquings, "en la justa mesura"

Es dona més importància als que fan una fotografia de conjunt, de la recerca a la inserció laboral

Vic

J.V. La qualitat de les universitats, la mesuren les classificacions, els rànquings. Els últims anys hem anat veient notícies positives de la UVic-UCC, però realment tenen tanta significació?

Són importants, però tot s'ha d'agafar en la seva justa mesura i interpretar què és i què vol dir cada rànquing. Tenen una funció externa i visible, et faciliten d'arribar als teus futurs estudiants, o als actuals, als mitjans i als grups d'interès, els teus *stakeholders*. Però en quins t'interessa ser? És feina de l'Àrea de Qualitat assessorar els que prenen les decisions.

Quin tipus de rànquings hi ha?

Es classifiquen primer pel seu àmbit: n'hi ha de regionals o estatals i d'internacionals, i també pels àmbits que volen estudiar. N'hi ha, per exemple, que s'especialitzen en recerca i només estudien les universitats des del punt de vista de la investigació, de si publiquen articles en revistes com *Nature* o *Science*. I n'hi ha d'altres més *multi-àmbit* que avaluen la docència, la recerca, la projecció internacional o l'impacte en el territori, en percentatges diversos. L'experiència m'ha fet veure que els rànquings són vistosos quan es publiquen, però no saps mai realment com *cuinen* les dades. Són d'iniciativa privada i apliquen la transparència fins allà on ells volen.

A la UVic-UCC li interes-

sen els que fan un retrat més ampli?

Sí. Per exemple, n'hi ha un en què un alt percentatge de la nota depèn de si tens premis Nobel o medalles Phil de matemàtiques. O sigui, que aquí no hi tenim gaire res a fer... de moment. En

El Times Higher Education deixa la UVic-UCC en molt bona posició

canvi, ens hem posicionat bé en aquests que diu vostè. Que siguin internacionals, perquè ens puguem comparar amb tot el món, no només amb l'entorn proper. Tot i que també hem estat ben

posicionats en els rànquings espanyols com el de l'IVIE (Instituto Valenciano de Investigaciones Económicas) o el CYD, de la Fundación Conocimiento y Desarrollo. Fa vuit o deu anys que hi apareixem: al principi més endarrerere perquè teníem menys recerca, i perquè no mesuraven aspectes com la inserció laboral dels graduats, que en el nostre cas és molt alta. Van anar canviant els criteris, donant més amplitud al que estudiaven: en la darrera edició del CYD estàvem al lloc número 20 de 76 universitats espanyoles. Gens malament. I n'hi ha un altre al qual tinc especial estima, el de transparència, de la Fundació Compromís i Transparència. Els últims anys hem estat la primera universitat

de l'Estat... llàstima que aquest any el deixaran de fer com a rànquing.

La bomba va ser el Times Higer Education, que deixava la UVic-UCC en molt bon lloc entre les universitats joves.

Moltes dades les agafen directament de fonts públiques, nosaltres només els en vam preparar algunes que ens demanaven. Aquí no es pot dir que les manipulem a la nostra conveniència, és molt net. Vam ser els primers sorpresos, de veure que estàvem entre les primeres 500... del món! N'examinen força més de mil. I entre les d'aquí som la quarta a Catalunya i la sisena a l'Estat. Ho atribueixo sobretot al fet que tenim un *pool* de professorat molt productiu en recerca.

que hi ha porta un registre. La data en què es publica i quina és la font de la informació, quina àrea l'ha proporcionada. Són dues dades molt discretes, però fa que tothom estigui al cas perquè si no s'actualitzen se'n sap el responsable.

La FUB és una institució jurídicament privada. Però

que rep recursos públics... és per això que es va optar per la màxima transparència?

Som una fundació privada, però del sector públic. I ens vam posar entre cella i cella el compliment de tot el que establia la normativa de la Generalitat del 2014, que s'ha anat desenvolupant des-

prés. En el portal de Transparència, si s'hi fixa, hi ha una finestreta d'autoavaluació en què vostè pot mirar si complim tots aquests requeriments. I si complim amb els últims que demanen els rànquings de transparència universitària. Som proactius.

Això ha d'impregnar la cultura de tota l'organitza-

ció, de dalt a baix?

Per mi, la qualitat és a tot arreu, és un atribut que pots aplicar a com es porta una àrea concreta, com es fa una classe, com es gestiona un projecte de recerca o com som de transparents... No som una àrea burocràtica, el que volem és facilitar eines perquè tothom faci millor la

seva feina. El panell d'instruments que li explicava abans: el posem a disposició del rector per a tota la universitat, del degà per pilotar una facultat, del professor en una classe... Tothom té els seus instruments de navegació, i no perquè nosaltres siguem a tot arreu, sinó perquè tothom fa qualitat.

Vint anys formant nous periodistes

La Universitat de Vic ha celebrat dues dècades d'estudis de Periodisme

Vic

Pol Forcada / Carlos Ruano / Roger Cañellas

La Universitat de Vic ja fa 20 anys que imparteix el grau en Periodisme i pot dir que, durant aquestes dues dècades, s'han graduat al voltant d'uns 500 nous periodistes. 20 anys marcats pel canvi de la professió, que ha passat dels mitjans tradicionals fins a arribar a l'era digital. Aquests canvis han afectat també els continguts de la universitat, que s'ha sabut adaptar per oferir el millor aprenentatge universitari, sent multidisciplinari. Toni Sellas, coordinador del grau en Periodisme, afirma que el grau s'ha actualitzat d'acord amb el context actual.

I és que el periodisme, un dels oficis més antics que existeix, s'ha permès romandre en el temps gràcies a la seva renovació i adaptació a les noves tècniques i tecnologies que han anat sorgint al llarg de la història. El periodisme neix l'any 53 aC a Roma, segueix fins a la impremta i es comença a desenvolupar al que coneixem avui dia al segle XIX. Aquest ofici ha anat evolucionant també per a les persones, fent un accés més fàcil perquè tothom obtingui informació.

Un punt clau en aquests 20 anys de periodisme de la Universitat de Vic ha estat la practicitat del grau, ja que compta amb un plató de televisió, un locutori de ràdio i un nou estudi de fotografia, una aula de simulació de redacció periodística. També

compta amb mitjans propis com la revista digital *Sense Boira*, entre d'altres. Així, abans fins i tot de graduar-se, els alumnes poder exercir la professió de periodista creant un programa de ràdio o escrivint al magazín digital *Insights*.

ACTES DE CELEBRACIÓ

El primer acte de commemoració dels 20 anys de periodisme va ser la conferència

La Facultat d'Empresa i Comunicació ha format uns 500 professionals

Els alumnes fan part de les classes al plató de televisió o l'estudi de ràdio

"Periodisme amb mirada de gènere: posa't les ulleres liles!". Va tenir lloc a la Sala d'Actes Mercè Torrents el dia 4 de març a les 11 del matí i va anar a càrrec de la periodista Aurora Antón. Durant la sessió es va parlar de periodisme i la perspectiva de gènere.

Just 20 dies després, el 24 de març, va tenir lloc, a l'Aula de Cinema de la universitat, la conferència

"Periodisme i literatura", de Toni Cruanyes. Durant la conferència, el periodista i escriptor català va reflexionar sobre el periodisme i la literatura dels darrers anys i va poder debatre amb els estudiants i professors presents sobre la professió periodística. Profesió de la qual va acabar donant consells per als futurs professionals de la comunicació.

L'acte va servir també perquè el presentador del TN Vespre de la TV3 presentés l'últim llibre que ha publicat, titulat *La Vall de la Llum*. Aquest llibre ha estat guardonat amb el Premi Josep Pla 2022, i és un dels llibres més venuts aquest Sant Jordi. Es tracta d'una novel·la que explica, basant-se en els records de l'avi de l'autor, una generació que ha sobreviscut a una guerra i ha hagut de fer front a una pandèmia mundial.

El següent acte ha estat potser el més diferenciat de tots els altres i l'únic on s'ha pogut veure com s'exerceix la professió del periodisme en directe. I és que el programa *La tarda de Catalunya Ràdio* va emetre en directe a la Universitat de Vic el seu programa del dia 29 de març. La UVic-UCC va habilitar amb taules i micròfons el plató de televisió perquè el magazín de tardes presentat per Òscar Fernández i Elisenda Carod pogués ser emès.

Durant el programa, hi van participar convidats com Josep Burgaya, degà de la Facultat d'Empresa i Comunicació de la UVic-UCC; Agustí Danés, director edi-

torial d'EL 9 NOU, i Montse Ayats, directora d'Eumo Editorial. També hi van participar antics alumnes de la facultat com Jordi de Planell, coordinador de redacció del programa de TV3 FAQS; Guille Freixa, periodista d'EL 9 NOU i EL 9 TV, i Olga Gili, periodista de *Regió7*. A més a més hi va intervenir Lluís Jutglar, més conegut com *en Peyu*, un actor i humorista català que va donar consells als alumnes de la facultat. I finalment hi van participar tres alumnes de Periodisme de la Universitat de Vic. Tots tres ho van fer en les tres seccions del dia. Enric Gomà, a "Llengua"; Pere Renom, a

"Ciència", i Maribel Vila, a "Consultori d'animals".

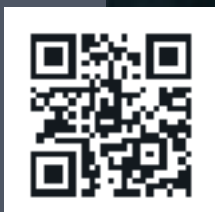
L'espai que va ocupar el programa, de les 3 a les 7 de la tarda, va estar marcat per repassar l'actualitat, tant global com la de l'ofici de periodista (amb tots els canvis que ha suposat l'evolució del sector de la comunicació) i els 20 anys de celebració del grau en Periodisme de la universitat.

Cal destacar també que el mateix dia 29 de març a les 11 del matí es va fer la taula rodona "Ucraïna, terra de frontera" a l'Aula Magna de la UVic-UCC. Una taula rodona amb convidats com Manel Alias, correspon-

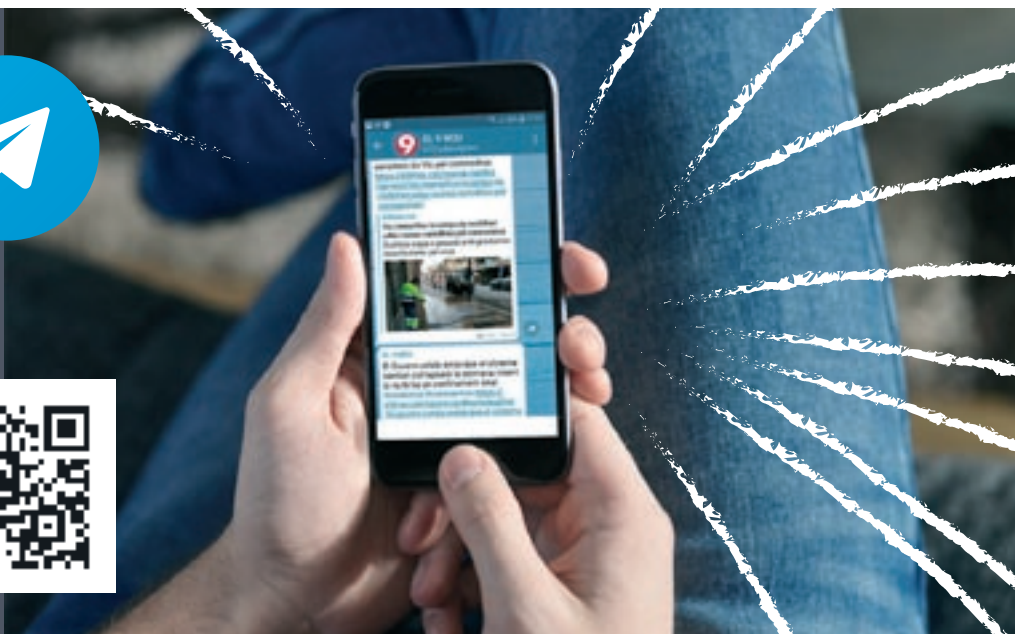

Quatre actes de la celebració dels 20 anys de Periodisme a la UVic: el programa 'La tarda de Catalunya Ràdio', la conferència d'Aurora Antón i la taula d'exestudiants de Periodisme dirigida pel professor

Si vols estar al dia de tot, uneix-te al canal de Telegram d' EL 9 NOU

<https://t.me/el9nou>

GUILLERMO MARTÍN

Catalunya Ràdio' en directe des de la UVic, la presentació del llibre del periodista Toni Cruasor Jordi Serrat

de TV3 a Rússia; Carme Colomina, investigadora del Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB); Jordi Vaquer, director regional per Europa de l'Open Society Foundations, i moderada per Joan Masnou, professor de la universitat.

Dos dies més tard, l'Aula de Cinema de la UVic-UCC va acollir una altra taula rodona. Titleda "Innovació i tendències en el periodisme", hi van participar periodistes professionals convidats per explicar quina és la seva feina actual i sobre com pot esdevenir el futur d'aquest ofici. Els convidats eren Magda Gregori, redactora en cap del magazín *La Mira*; Judith Argila, del Departament de Noves Plataformes de la CCMA; Eugenio Viñas, editor de Premium Podcast i PRI-SA Audio, i Paula Montañà, directora d'operacions a The Self-Investigation.

Els professionals van poder donar una visió més àmplia del periodisme actual, i recordar que no tot es resumeix a fer televisió, ràdio o premsa escrita. Amb els seus exemples, van poder mostrar altres maneres d'exercir la professió de periodista, tal com articles de fons per a una revista, continguts per a les xarxes socials, produccions en for-

mat *podcasting*. I finalment van fer referència a la importància de cuidar del benestar dels mateixos periodistes.

La sessió va servir d'aprenentatge per veure els canvis que ha patit el periodisme, quina ha estat la seva evolució i cap on esdevé el seu futur. A part també d'explicar el ventall de sortides laborals que ofereix la carrera periodística.

L'últim acte de commemo-

Exestudiants van explicar la seva experiència en els actes de commemoració

ració dels 20 anys de periodisme de la Universitat de Vic es va fer el dia 5 d'abril. L'Aula de Cinema acollia un altre cop una sessió, en aquest cas una jornada amb graduats de la universitat per parlar del periodisme i la seva diversitat.

La sessió va comptar amb Josep Burgaya, degà de la facultat, i Jordi Serrat, professor i moderador de la sessió. A part també dels antics estudiants graduats a la universitat. Ivette Ballesteros va explicar el periodisme

des del vessant corporatiu; Mireia Germán va tractar el periodisme audiovisual; Damià Badia va parlar sobre la direcció de comunicació, i finalment Aleix Freixas sobre les agendes de notícies.

De manera similar a l'anterior taula rodona, aquesta va servir per explicar als futurs periodistes els diferents vessants que té la professió, des d'un punt de vista més personal amb les històries dels convidats. Veure diferents sortides professionals i debatre sobre elles, ja que finalment Serrat i els convidats van fer un debat sobre això. Atenent també a les preguntes dels joves estudiants que hi van assistir. Un dels punts destacats del debat va ser quina visió tenien els convidats sobre el futur del periodisme, algun més optimista que l'altre.

La cloenda de l'acte va anar a càrrec de Joan Maria Morros, degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Morros va parlar sobre les *fake news*, la importància del periodisme local i va donar alguns consells als estudiants.

La celebració dels 20 anys dels estudis de Periodisme coincideix amb una altra efemèride, el quart de segle del reconeixement de la Universitat de Vic, que serà el proper 21 de maig.

6è

EL 9 NOU organitza

Premi NARRATIVA CURTA La Gralla

EN MEMÒRIA DE JAUME MASPONS I SAFONT

1. El premi de **narrativa curta La Gralla-EL 9 NOU** es concedirà al millor relat de temàtica lliure.
2. El premi és obert a autors nascuts o residents a les comarques d'Osona, el Ripollès, el Moianès i el Vallès Oriental, més grans de 18 anys. Cada autor podrà participar al concurs amb una sola obra, d'autoria individual.
3. Els treballs hauran de ser inèdits i escrits en llengua catalana. Les obres no podran haver estat premiades anteriorment, ni estar pendents de la resolució d'altres certàmens.
4. L'extensió no excedirà el nombre mínim de 9.500 caràcters i màxim d'11.500 caràcters, espais inclosos.
5. Els premis seran de 500 euros per al guanyador del primer premi, 300 per al segon premi i 200 per al tercer premi.
6. Els relats guanyadors dels tres premis i una selecció dels altres 7 millors que

s'hagin presentat, a criteri del jurat, seran publicats per **EL 9 NOU d'Osona-Ripollès i EL 9 NOU del Vallès Oriental** en les seves edicions de divendres, de l'1 de juliol al 2 de setembre d'enguany. La participació al premi comporta la cessió dels drets de publicació de l'obra al convocant, tant en el format text com en àudio (podcast). Un cop emès el veredict del jurat, els autors premiats i seleccionats hauran d'enviar el seu relat en format digital i no podran renunciar a la publicació.

7. Les narracions s'hauran d'enviar per correu electrònic a marketing@vic.el9nou.com indicant que és per al **Premi de Narrativa Curta La Gralla-EL 9 NOU**. S'hauran d'enviar dos documents diferents. El primer serà la narració, a l'encapçalament hi ha de constar el títol. En el segon document, hi haurà d'haver el títol de la narració i les dades personals: Nom i cognoms, adreça, població i telèfon.

8. El termini d'admissió de treballs acaba el dia 31 de maig de 2022.

9. El jurat del premi estarà format per persones del món de les lletres de reconeguda vàlua en l'àmbit territorial del premi.

10. El veredict del jurat es farà públic a través del diari **EL 9 NOU** i del web **EL9NOU.CAT** el dia 27 de juny de 2022.

11. Els autors dels relats seleccionats es comprometen a aparèixer a **EL 9 NOU** amb fotografia i amb el seu nom i cognoms, i en cap cas sota pseudònim.

12. Tant el convocant com el jurat del premi es reserven el dret de resoldre, segons el seu bon criteri, qualsevol cas no previst en aquestes bases.

13. La participació en el premi implica l'acceptació íntegra de les bases i dels drets i obligacions que se'n deriven.

Col·labora:

INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

Bases

Refugiats ucraïnesos a la Universitat

El CT BETA coordina el projecte #ScienceForUkraine a l'Estat

Vic

Pol Forcada / Carlos Ruano / Roger Cañellas *

Després de més de dos mesos de guerra, el Centre Tecnològic BETA i la UVic-UCC han pogut fer els tràmits per incorporar vuit refugiats ucraïnesos a les seves disciplines. Com a totes les guerres, els civils són els que més pateixen, sent obligats a abandonar casa seva i la seva terra. Segons l'ONU, més de 5 milions d'ucraïnesos han fugit ja de la guerra cap als països veïns, sent Polònia el país amb més refugiats (2,9 milions, aproximadament), seguit per Romania (790.000), Rússia (620.000), Hongria (500.000), Moldàvia (430.000), Eslovàquia (360.000) i Bielorússia, amb més de 20.000.

Catalunya i l'Estat espanyol també han acollit refugiats. Segons el president Pedro Sánchez, més de 100.000 ucraïnesos han arribat a l'Estat, i Catalunya a principis d'abril ja va arribar al límit d'acollida, segons la secretaria d'Igualtat de la Gene-

ralitat, Mireia Mata, que va explicar que des del govern van haver de derivar a altres comunitats refugiats sense xarxa familiar o de coneixuts a Catalunya perquè les estructures ja estaven "tensionades" i es va considerar

"Poder treballar en projectes científics els està ajudant anímicament"

que se'ls podria donar "millor atenció" d'aquesta manera.

A Vic també han arribat refugiats. El Centre Tecnològic BETA, juntament amb la UVic-UCC, ha aconseguit recursos per incorporar vuit refugiats. L'objectiu del Centre Tecnològic BETA és que totes aquestes persones que s'han incorporat a l'equip ho facin amb la màxima normalitat possible. Aquest és l'esperit de la iniciativa #ScienceForUkraine, una plataforma mundial que

Alguns dels primers investigadors que van arribar al centre BETA quan va començar la guerra

coordinen des del CT BETA a tot l'àmbit espanyol. "Des del primer dia els hem integrat a la nostra dinàmica de treball i hem procurat que se sentin part del grup a tots els nivells, tot i que òbviament ens hem hagut d'ajustar a situacions que no són les habituals", segons Albert Palou, cap de Comunicació i Relacions Institucionals al Centre Tecnològic BETA. Més enllà del seu estatus

administratiu, "no els veiem com a refugiats, els veiem com a professionals molt competius que ens ajuden a fer créixer el nostre propi projecte", segons Palou.

Després de dos mesos de l'inici del conflicte, la situació actual és la de mirar cap al futur i plantejar opcions de cara als mesos vinents, tot i tenir una situació incerta. En alguns casos, ja estan pensant en quin moment

podran tornar al seu país, sense saber si serà possible, sigui per la destrucció o pel fet que els seus llocs d'origen es troben ocupats per Rússia ara mateix. En relació amb l'habitatge, els que s'han incorporat al CT BETA o en altres serveis de la UVic-UCC viuen en cases de gent que ha ofert allotjament de forma altruista, tant a Vic com en altres pobles de la comarca (Gurb, Tona o Seva).

Concurs de dibuix

Per a nens i nenes de 8 a 14 anys

El 9 + petit

Tema:

Com t'imagines un món millor?

Bases

- 1.- Els dibuixos s'han de presentar en folis o cartolines mida A-4, o en un arxiu pdf, en format **HORIZONTAL**. Cada dibuix ha de portar el nom i cognoms del nen/a, edat i població. També el nom de l'escola i el telèfon.
- 2.- La temàtica és: **"COM T'IMAGINES UN MÓN MILLOR?"**. La tècnica és lliure.
- 3.- Cada mes, de novembre a maig, s'escolliran dos dibuixos com a finalistes, que es publicaran a les pàgines d'**EL 9 +PETIT**. Tots els dibuixos finalistes participaran, a principis de juny, a la gran final, on un jurat especialitzat escollirà el dibuix guanyador. Hi haurà un premi individual per a l'alumne, quatre entrades per anar al parc aquàtic Aqua Brava i una subscripció a EL 9 NOU i un lot de llibres per a l'escola.
- 4.- Els dibuixos cal fer-los arribar, **cada mes**, a la redacció d'**EL 9 NOU** (pl. de la Catedral, 2, de Vic), en horari d'oficina. També els podeu enviar per correu electrònic a **recepicio@vic.el9nou.com**
- 5.- Només podran participar en el concurs les escoles de les comarques d'Osona, el Ripollès i el Moianès.

PREMIS

Regal per al **GUANYADOR/A**: quatre entrades per anar al parc aquàtic de Roses

Regal per a l'**ESCOLA**:

Subscripció a **EL 9 NOU** i un **LOT DE LLIBRES**

Al facilitar les vostres dades accepteu expressament la política de privacitat de Premsa d'Osona, SA, que podeu consultar a **www.el9nou.cat**

ALBERT LLIMÓS

en projectes científics els està ajudant anímicament, expliquen. Tot i això, el CT BETA els ha donat suport per solucionar tràmits burocràtics de tota mena (comptes bancaris, targeta sanitària...), se'ls ha ofert cursos d'idiomes i s'ha procurat anar solucionant algunes altres circumstàncies.

Són moltes les persones que han ajudat els ucraïnesos que han fugit de l'horror de la guerra. "Em sento molt orgullós del que hem fet com a centre de recerca i com a universitat. Això ha sigut gràcies a l'esforç de molta gent que han tret hores de la seva vida personal i laboral per tirar-ho endavant, i tot pren sentit una vegada ets conscient de la història humana que hi ha darrere de cadascuna de les persones que aconsegueixes que vinguin." El responsable de comunicació del centre BETA afirma que "vam començar aquesta aventura intentant fer alguna cosa que ens curés la impotència de veure el que estava passant, i ha acabat sent una cosa molt emocionant. Em costa molt no plorar cada vegada que en parlo". Malauradament, les guerres continuen existint en l'actualitat. A vegades, quan veiem per la televisió imatges i vídeos de conflictes bèl·lics de l'Iraq, el Iemen o Síria, ho veiem massa lluny, com si això no acabaria arribant a un país d'Europa, però quan la guerra ha tocat més a prop nostre, moltes persones han patit d'angoixa i d'impotència per la situació.

**Estudiants de Periodisme de la UVic-UCC*

Els tràmits i els contactes amb les famílies d'acollida s'han fet gràcies a Osona amb Ucraïna i al Consell Comarcal d'Osona. Els investigadors estan molt contents de poder treballar al CT BETA i a la Universitat de Vic i de mantenir una certa normalitat, sense oblidar que han passat per una situació molt complexa i que puntualment això els pot afectar. La possibilitat d'estar treballant

Els graus relacionats amb les enginyeries encapçalen el rànquing

El 85% dels titulats de la UVic troben feina abans de mig any

Vic

EL 9 NOU

El 85% dels estudiants de la UVic que es van titular el curs 2019-2020 van trobar feina abans de sis mesos després d'acabar els estudis. La taxa d'ocupació laboral és del 83% en el cas dels graus i del 97% en el dels màsters. En tots els estudis de la UVic, la taxa d'ocupació del seu alumnat supera de llarg el 50% i en una dotzena de graus, especialment en els de l'àmbit de les enginyeries i de l'empresa, és del 100%. Aquestes xifres es desprenen de l'última edició de l'enquesta d'inserció laboral de la UVic segons titulació elaborada per l'Àrea de Qualitat de la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC) i publicada aquest curs, referent als titulats del 2019-2020.

El temps d'inserció laboral dels estudiants de la UVic és molt ràpid, ja que el 65% ho fa en menys de tres mesos. És el cas dels graduats en Infermeria, Mestre d'Educació Infantil / Mestre d'Educació Primària Menció en Llengua Anglesa, Periodisme, Administració i Direcció d'Empreses (ADE), Nutrició Humana i Dietètica, Enginyeria Electrònica i Enginyeria Industrial, que tenen els índexs d'ocupabilitat més ràpids. El 20% aconsegueix una feina

ALBERT LLIMÓS

Un terç dels contractes que aconsegueixen són indefinits

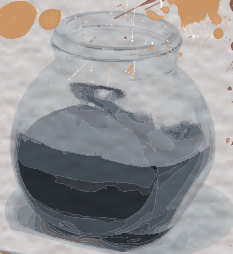
al cap d'entre tres i sis mesos d'haver-se titulat i el 15% restant ho fa després de sis mesos.

La taxa d'adequació dels estudis de grau amb el lloc de treball també és positiva i en termes globals se situa en el 81%. Això significa que la gran majoria d'estudiants aconsegueixen feines estretament relacionades amb els estudis cursats. En vuit graus, sobretot dels àmbits de la salut i de l'enginyeria, la taxa d'adequació és del 100%. Àngels Pinyana, vicerectora d'Ordenació Acadèmica de la UVic-UCC, comenta que la Universitat té un gran interès a adaptar els estudis al mercat de

treball "i que les titulacions donin resposta a les necessitats dels sectors professionals". Això és possible, segons ella, perquè "hi ha una constant i ràpida actualització de les titulacions, incorporant-hi les competències, els coneixements i les habilitats necessàries per adequar-se a la demanda laboral del moment".

Pel que fa als tipus de contracte laboral, destaca el fet que gairebé un terç dels que es fan són indefinits. També predominen els contractes temporals (46%), seguits dels autònoms (8%), els contactes d'obra i servei (7%), els de pràctiques (6%) i altres (4%).

... i bona lletra

Natàlia Peix fa una mirada pausada i reflexiva a l'actualitat de la setmana en conversa amb:

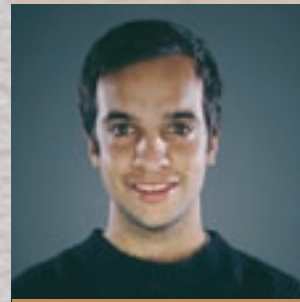
Raül Romeva

Exconseller d'Afers Exteriors i vicesecretari general de Prospectiva i Agenda 2030 d'ERC

Ramon Lamiel

Director del Servei Català de Trànsit

Fèlix Colomer

Documentalista

“Em van donar totes les eines per treballar”

Mireia German és reportera a Antena 3

Vic

Eloi Puigferrer

Per Mireia German, la professió de periodista ha de ser “totalment vocacional”, i ella mateixa afirma que “jo ja era periodista abans d’entrar a estudiar a la UVic-UCC”, però no va ser fins que va cursar la carrera que realment va poder-se considerar una periodista completa. “Allà em van donar totes les eines necessàries per treballar, i va ser com una segona etapa a l’escola per mi gràcies al bon contacte i bon tracte que vaig

tenir amb tots els professors i companys durant els quatre anys que hi vaig estar”, explica ella mateixa.

Actualment, German és reportera als informatius d’Antena 3, però al seu currículum acumula un bon reguitzell de mitjans. “Durant tota la carrera ja vaig estar fent pràctiques a molts mitjans, i malgrat que sempre me les anava buscant jo la UVic sempre va estar al meu costat per ajudar-me i donar-me suport”, afirma. I és que encara ara, pràcticament deu anys més tard d’haver acabat

German va acabar la carrera l’any 2013 i actualment treballa com a reportera als informatius d’Antena 3

la carrera, German té molt clar que no oblidarà mai el seu pas per la UVic-UCC, fins

al punt que si hagués de tornar a escollir una altra vegada “triaria la UVic el 100%

de les vegades, sense pensar-m’ho dos cops”, conclou la periodista d’Antena 3.

“El tracte personal és sempre de tu a tu”

Bellès és enginyer tècnic de Telecomunicacions

Vic

E.P.

L’etapa universitària és sempre una capsa de sorpreses i de coneixements per a tothom, i malgrat que mai se sap on s’anirà a parar sens dubte és una època plena d’aprenentatges. Aquesta és la conclusió a què Josep Bellès, llicenciat en Enginyeria Tècnica de Telecomunicacions, arriba quan rememora el seu pas per la UVic-UCC. “Jo considero que més que aprendre una carrera la Universitat de Vic em va

ensenyar a aprendre”, afirma, “va crear una base sòlida on he pogut anar construint el meu futur acadèmic i professional”.

En total, Bellès va passar-se un bon reguitzell d’anys dins la UVic, ja que “vaig endinsar-me en un projecte de final de grau massa gran per a una sola persona”, però després d’un fructífer Erasmus a França, finalment va obtenir el títol i va llançar-se al món laboral. “D’ençà que vaig acabar he treballat en moltes empreses i sectors, i he viscut molts anys fora, però sempre he guardat

Bellès va fer un Erasmus a la ciutat francesa de Grenoble durant el seu pas per la UVic-UCC

un molt bon record de la UVic. Si ara ho comparo amb altres universitats, està clar que el

tracte és clarament diferencial, ja que sempre és personal i de tu a tu, i aquest és un dels

punts més forts i i que més em va agradar del meu pas per la UVic”, conclou Bellès.

“Va ser una bona elecció personal i acadèmica”

Anna Bujons va estudiar Comunicació Audiovisual

Vic

E.P.

Les ganes de continuar vivint a Osona i una jornada de portes obertes que la va captivar van acabar sent un còctel perfecte perquè els camins d’Anna Bujons i la UVic-UCC s’acabessin creuant l’any 2013. Després de dubtar entre Periodisme i Comunicació Audiovisual, Bujons es va decantar per aquesta darrera “just una setmana abans de començar, i una de les coses que més em va agradar és que em van acompanyar

des del primer moment en el canvi”, explica. Malgrat aquest gir, ella mateixa afirma que “vaig arribar molt perduda, i realment va ser estudiant aquí quan vaig descobrir que això era el que m’agradava, i guardo molt bon record dels estudis i, sobretot, de tot el que els envoltava”, afirma.

Bujons actualment és ajudant de direcció en la productora Brutal Media, i està treballant en el programa *El foraster*, de TV3, però alhora també ho combina amb la docència a la mateixa univer-

Bujons combina la feina d’ajudant de direcció a la productora Brutal Media amb la docència que imparteix a la UVic-UCC

sitat que la va veure néixer professionalment. “Imparteixo l’assignatura de Taller de

Guió, i m’agrada molt mantenir el contacte amb la universitat. Tinc clar que va ser

una molt bona elecció tant pel vessant acadèmic com pel personal”, conclou Bujons.

La websèrie 'Lisa', a les pantalles

La coproducció entre la UVic-UCC i Abacus protagonitzada per estudiants ja ha estrenat els quatre capítols

Vic

Jordi Vilarrodà

La websèrie *Lisa*, una de les primeres que han sorgit de les universitats catalanes, ja es pot veure íntegrament en línia. Aquest dijous es va estrenar el quart i darrer capítol de la producció que explica la història d'una estudiant de la UVic-UCC, la Lisa, que té síndrome d'Asperger i vol estudiar el grau de Mecatrònica. Al llarg de la darrera setmana s'han anat coneixent les entregues d'aquesta websèrie, coproduïda per Abacus, que ha servit també com a experiència pedagògica per a estudiants de Comunicació Audiovisual.

L'actriu i *tiktoker* Emma Cunill és la protagonista de *Lisa*, i, com ella, també és una persona dins de l'espectre autista. Al costat, en el paper de la seva amiga Paula, ha comptat amb la també actriu Laia Fontan, que entre altres sèries havia aparegut a *Les de l'hoquei* i també en el programa *Batalla monumental* de TV3. En el repartiment, hi figuren estudiants i treballadors de la Universitat que van ser seleccionats a través d'un càsting el passat mes de febrer, quan es va fer el rodatge sota la direcció d'Íngrid Santos i Raquel Barrera, també guionistes. El campus de la UVic i el Seminari, on representa que resideix l'estudiant, van ser els escenaris principals.

En la història, la Lisa comença el primer curs de Mecatrònica, un grau en què la presència de dones és encara molt menor que la d'homes. En el seu cas, les ganes de començar la carrera es barregen amb la por de no saber encaixar amb l'entorn a causa de la síndrome d'Asperger. I s'arriba a plantejar si seria millor dissimular

Una escena del primer capítol amb Emma Cunill (Lisa) als passadissos de la Facultat de Ciències i Tecnologia

Estrena amb catifa vermella

Vic La websèrie es va estrenar el passat dijous, en una cerimònia que va estendre davant de la Facultat d'Empresa i Comunicació l'emblemàtica catifa vermella d'aquest tipus d'actes. El periodista Sergi Ambudio,

exalumne de la UVic, va dialogar amb el professor Jan Frigola, i es van poder veure els quatre capítols, abans de la intervenció de la guionista Raquel Barrera i l'actriu Emma Cunill. També va servir per estrenar la nova Sala de Cinema, a l'edifici C de Miramargès.

aquesta condició. Cunill, des del seu perfil de TikTok, ha incorporat la ironia i en parla desacomplexadament, i per això va participar també en el guió construint el seu personatge. L'associació Asper-

ger.cat també hi va aportar el seu assessorament. Així la websèrie complia també l'objectiu d'explicar i donar visibilitat a aquest col·lectiu. En paral·lel, s'ha engegat una campanya (No soc *loser*, soc

Lisa) que porta un missatge d'integració: que el món universitari aculli la diversitat que hi ha en la societat. "La campanya neix de la idea de com algú que *a priori* té problemes d'integració pot

revertir la situació i convertir-se en una referència", diu Anna Fàbrega, directora de màrqueting de la UVic. I no només en l'entorn humà *real* sinó en el digital, perquè l'argument de *Lisa* incorpora TikTok, la xarxa social més popular entre els joves. S'espera que aquest sigui un vehicle per viralitzar *Lisa*, perquè el format curt dels capítols (de cinc minuts cada un) és l'òptim per ser vist en aquesta xarxa.

Aquest és un producte pensat sobretot per a ells, pel format i també "per l'estètic, els continguts o el tipus d'humor", diu Fàbrega. També era la idea de Marc Roma, el productor executiu de la sèrie i director de

Amb síndrome d'Asperger, la Lisa vol estudiar Mecatrònica

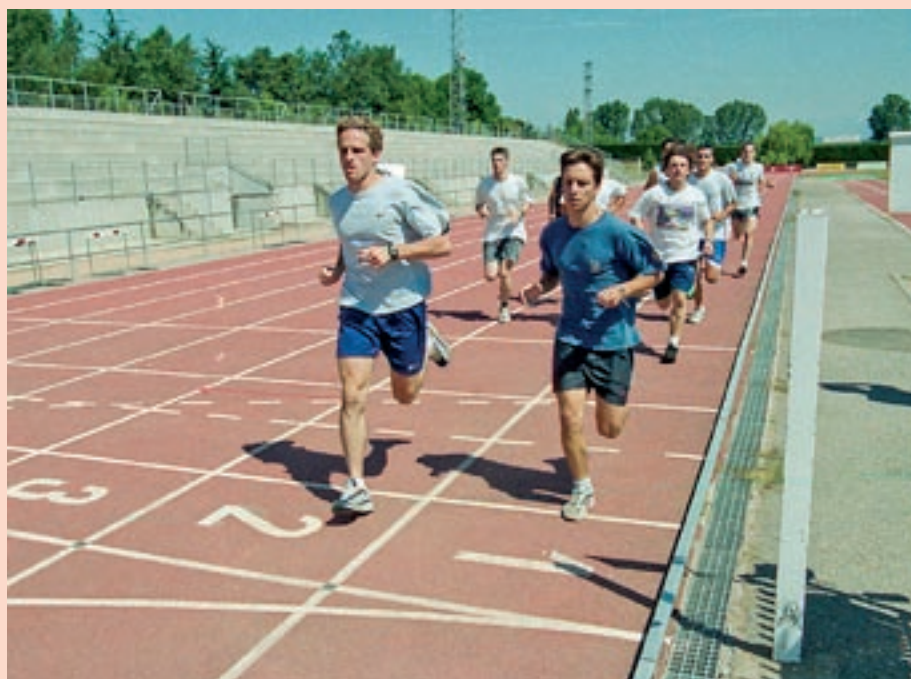
continguts de la productora, vinculada a la cooperativa Abacus, quan la va proposar. Des de la UVic-UCC es va acceptar el repte perquè era possible integrar-lo en la formació d'estudiants del grau de Comunicació Audiovisual i del cicle formatiu d'Animació, 3D i Entorns Interactius que s'imparteix a La Farinera de Vic. Cada alumne va tenir durant el rodatge un mentor, un referent de la productora que l'acompanyava i amb qui podia resoldre dubtes. "Ha estat un projecte d'aprenentatge experiencial que ha permès als estudiants implicar-se en un rodatge d'entorn professional", explica Jan Frigola, professor de la Facultat d'Empresa i Comunicació de la UVic-UCC que ha intervingut en el seguiment acadèmic del projecte.

El 'lipdub', un altre cas de nous formats

Vic L'experiència en nous formats audiovisuals implicant els estudiants de la UVic tenia un precedent: el maig de 2010, ara fa 12 anys, es va enregistrar un *lipdub* en què la Universitat es convertia en escenari. La cançó escollida va ser *Hey Soul Sister*, un èxit dels canadencs Train. Més de mig miler d'alumnes, professors i personal d'administració i serveis van participar en el rodatge, que en principi havia de complir amb l'exigència de tots els *lipdubs*: ser rodat en un sol plànol-seqüència utilitzant una *steadycam*. El format permetia, mentre es cantava la cançó, fer un recorregut per tots els espais de la Universitat i es convertia així en una eina potent de promoció. Fins ara, en què encara es pot veure a YouTube, s'acosta a les 2.900.000 visualitzacions. La discogràfica i el grup, quan se'n van assabentar, es van posar en contacte amb la UVic per agrair-los el treball coreogràfic que havien fet amb una de les seves cançons més conegudes.

CAFE, 20 anys d'un grau d'esport i educació a la UVic

ALBERT LLIMÓS / JORDI PUIG / UVIC

En un dia calorós de finals de juny de 2001, a les pistes d'atletisme de la Zona Esportiva de Vic, 35 joves es disposaven a passar les proves per poder cursar a la UVic els nous estudis de CAFE (Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport). La cursa de 1.000 metres va tancar una jornada en què van fer agilitat, flexibilitat i van nedar a la piscina del Club Patí Vic, entre altres proves per avaluar el seu nivell. La majoria d'aquests estudiants van ser els primers a començar la que llavors era una llicenciatura de cinc anys, el curs 2001-2002. Fa 20 anys, doncs, que CAFE es va sumar a l'oferta de la UVic-UCC, i ho va fer amb tant d'èxit que s'ha convertit en un dels emblemes de la institució. Més de 2.000 estudiants (dels quals gairebé 1.300 han obtingut el títol) han passat per les aules, però sobretot per les instal·lacions esportives de la ciutat, tant les municipals com les de clubs. Una xarxa que ha servit també per enfortir l'esport osonenc. La Zona Esportiva és el lloc on es va començar a construir l'any 2013 l'edifici que acull aules, despatxos i sobretot els laboratoris d'entrenament, rendiment o anàlisi biomecànica. Sempre, també, amb un tret distintiu que ha caracteritzat el grau: el seu caràcter pedagògic, associat a la Facultat d'Educació. A les imatges, d'esquerra a dreta i de dalt a baix, les proves per a l'accés al curs 2001-2002, la primera pedra de l'edifici de la Zona Esportiva, l'aspecte actual d'aquest i esportistes entrenant a dins, en el programa Talent Esportiu d'Osona.

HOMENETS

Miquel Tuneu

